

οι ΒιβλιοΦάγοι

στη

για νέους 12-18 ετών

κάρτινη πλατεία

ΤΕΥΧΟΣ 45 • ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2009-2010

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Μέριδα

Ξεχαστές πόλεις του πηλανίου

ΜΥΘΟΙ ΤΩΝ ΟΤΟΡΙ

Η ΒΡΑΧΝΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΡΩΔΙΟΥ

Αγγελική Δαρλάση
Τότε που κρύψαμε
έναν άγγελο

Ζωρζ Σαρή
Το προτελευταίο σκαλοπάτι

Χαρά Γιαννακοπούλου

Η Τρίτη Ευχή

Κάνε κι εσύ ένα δώρο αυτά τα Χριστούγεννα...

Αλλά χάρισέ το σε κάποια πολύ ξεχωριστή. Την ελληνική φύση!

Όραίο πράγμα τα Χριστούγεννα, έτσι παιδιά; Όλα είναι πιο χαλαρά. Οι γονείς, οι καθηγητές, τα ωράρια. Την καλή γενικά διάθεση την κάνουν ακόμα καλύτερη τα πάρτι, οι συγκεντρώσεις, τα δώρα – α, ναι και τα γλυκά, φωνάζει ο Άρns! Το θέμα μας όμως σήμερα είναι τα δώρα. Και τα δέντρα, φωνάζει πάλι ο Άρns. Σωστά. Ακούστε λοιπόν μια ιδέα που είχαμε και πώς μας προέκυψε. Όπως κάθε χρόνο, κάναμε τη βόλτα μας στη χριστουγεννιάτικη Αθήνα και χαζεύαμε τα στολισμένα μαγαζιά, τα μαγαζιά με τα στολίδια, τα έλματα στα πεζοδρόμια που περίμεναν να αγοραστούν για να περάσουν 15 μέρες μέσα σε ένα σαλόνι και μετά να πεταχτούν.

— Πολύ ξενόφερτο αυτό το έθιμο με τα χριστουγεννιάτικα δέντρα, σχολίασε ο Άρns.

— Ναι, αλλά θυμήσου πόσο μας άρεσε όταν ήμασταν μικροί.

— Δίκιο έχεις. Και τώρα, πρέπει να ομολογήσω, μου ψιλοαρέσει. Λυπάμαι όμως τα κομμένα έλματα...

— Κι εγώ, συμπλήρωσα. Και τα άλλα, τα ψεύτικα, παραείναι... χαζοχαρούμενα!

— Εδώ έχουν καεί τα δάση σε ολόκληρη η Ελλάδα, τα δέντρα στα σαλόνια μάς έλειπαν, είπε ο αιώνια καυστικός Άρns.

Και τότε ήρθε η επιφοίτηση, και στους δύο μαζί! Κοιταχτήκαμε, στα μάτια μας άστραψε η έμπνευση σε μορφή χριστουγεννιάτικου δέντρου, ενθουσιαστήκαμε, το αποφασίσαμε και το μοιραζόμαστε και με εσάς. Φέτος τα Χριστούγεννα λοιπόν εμείς και όλοι μας οι φίλοι θα αγοράσουμε και θα στολίσουμε δεντράκια σε γλάστρα, ό,τι

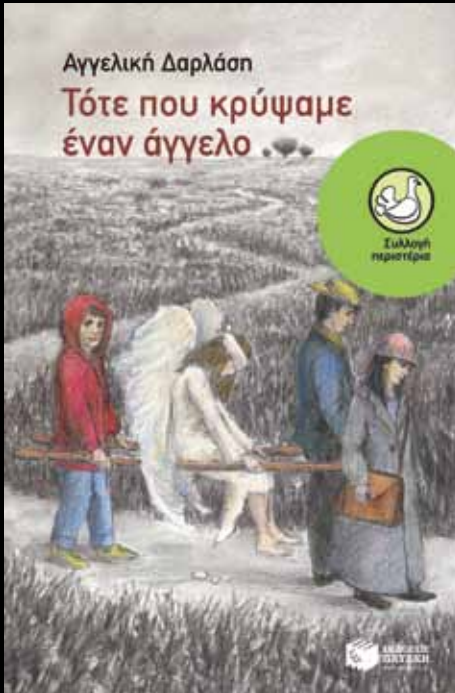
θέλει ο καθένας. Άλλος θα φτιάξει χριστουγεννιάτικη ελιά, άλλος χριστουγεννιάτικο πεύκο, άλλος χριστουγεννιάτικη λεμονιά, πορτοκαλιά ή χριστουγεννιάτικο έλμα, πάντα όμως σε γλάστρα. Τα νεαρά δεντράκια μας θα τα κρατήσουμε στο μπαλκόνι και έπειτα, το Φεβρουάριο, θα τα φυτέψουμε στο πιο κοντινό βουνό ή χώρο ανοιχτό που χρειάζεται πράσινο. Και βέβαια, δε θα τα ξεχάσουμε. Θα τα επισκεπτόμαστε όποτε μπορούμε και θα τα ποτίζουμε, ειδικά το καλοκαίρι.

Αυτή ήταν η ιδέα μας και είμαστε σίγουροι ότι θα την υιοθετήσετε. Γιατί, αλήθεια, τόσα δώρα μάς κάνει όλο το χρόνο η φύση. Δεν είναι ώρα να της κάνουμε κι εμείς ένα;

Καλές γιορτές, γεμάτες δώρα και χαρούμενα όμορφα δεντράκια!

Τότε που κρύψαμε έναν άγγελο

της Αγγελικής Δαρλάση

Από τις Εκδόσεις Πατάκη κυκλοφορεί και το βιβλίο της Αγγελικής Δαρλάση *Ονειροφύλακες*, που βραβεύτηκε με το Κρατικό Βραβείο.

Τι θα γινόταν αν ένας άγγελος έπεφτε στη Γη; Χριστούγεννα έρχονται, θαύματα γίνονται. Διόλου απίθανο λοιπόν να συμβεί ένα τέτοιο μικρό θαύμα... έστω και κατά τύχη! Πώς θα του συμπεριφέρονταν οι άνθρωποι; Θα μπορούσε η παρουσία του να αλλιάξει τα κακά και τα άσχημα του δικού μας γήινου κόσμου; Και επειδή αυτός ο μικρούλης άγγελος μάλλον δε θα έπεφτε με τη θέλησή του αλλιά από ένα μικρό άτυχημα, για παράδειγμα, ποιος θα τον βοηθούσε στην άγνωστη και αφιλόξενη –για τέτοια υπέροχα πλάσματα– Γη; **Τότε που κρύψαμε έναν άγγελο**, μια ιστορία για ένα μικρό έκπτωτο άγγελο και τις περιπέτειές του στη Γη. Περιπέτειες που έζησε χωρίς τη θέλησή του, ανήμπορος να κινηθεί

εξαιτίας της πτώσης του και του σπασμένου του φτερού. Αλλά, όσο απίθανο κι αν ακούγεται, το άτυχο αυτό πλάσμα είχε τρεις μικρούς σωματοφύλακες. Τρία παιδιά αποφασισμένα να τον προστατεύσουν από την κακία και τη μοχθηρότητα των ανθρώπων. Ιδιαίτερα από την κακία και τη μικροψυχία των μεγάλων. Η μικροσκοπική Ραήλ, ο ευαίσθητος Σέργιος και ο δυναμικός Τότο αυτοανακηρύχθηκαν οι φύλακες άγγελοι του πληγωμένου αγγέλου. Και έκαναν τα πάντα για να τον βοηθήσουν να ξεναγουριστεί στον ουρανό, όπου ανήκε. Να γυρίσει στο σπίτι του. Μια ιστορία που μοιάζει με παραμύθι για μικρούς και μεγάλους, αλλιά, όπως μας διαβεβαιώνει η συγγραφέας της... δεν είναι!

Η βροχή που έπεφτε ήταν πολύ δυνατή. Λες κι ο Θεός είχε αποφασίσει να κρεμάσει μια νερένια κουρτίνα από τον ουρανό· μια κουρτίνα που, αντίθετα με τις κανονικές, δεν μπορούσες να την παραμερίσεις για να δεις τι υπάρχει πίσω της. Αναγκαστικά λοιπόν βλέπαμε τα πάντα να παραμορφώνονται από τα μικροσκοπικά καλειδοσκοπία της μαγικής εκείνης βροχής.

Μάλλον λοιπόν αυτός ήταν ο λόγος που κανένας μας δεν τον είδε να πέφτει: μας είχε εμποδίσει η βροχή. Κανένας μας, εκτός από τη Ραλλού. Μόνο εκείνη τον είχε δει, την αλήθεια πρέπει να την πούμε! Αλλά η Ραλλού ήταν πολύ συνεσταλμένο παιδί από τη φύση της και μιλούσε ελάχιστα ή και καθόλου. Έτσι και μεις ήμασταν συνηθισμένοι να μην της πολυδίνουμε σημασία. Όταν λοιπόν γύρισε και με τα μεγάλα της μάτια μάς κοίταξε πολύ προσεκτικά και πολύ σοβαρά είπε «Μόλις είδα έναν άγγ...γγελο να π...πέφτει στη γη. Τον π...παρέσυρε η βροχή μάλλον», εμείς ίσα που της ρίξαμε μια φευγαλέα ματιά και μετά γυρίσαμε, αφηρημένοι, ο καθένας μας στο δικό του κομμάτι τζάμι, για να μη χάσουμε το μέτρημα στις σταγόνες.

Αυτό ήταν το παιχνίδι που παίζαμε περιμένοντας να κοπάσει η μπόρα: μετρούσαμε τις σταγόνες της βροχής. Τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε άλλωστε; Ο δάσκαλος

μας το είχε ξεκαθαρίσει: μπάλα στην τάξη ούτε κατά διάνοια. Και η αυλή μας, ως συνήθως, ήταν λίμνη. Κι έτσι κι εμείς, αφού είχαμε παίξει κρεμάλα, είχαμε πει διάφορα ανέκδοτα, κι αφού είχαμε πειράξει χίλιες φορές και βάλει τον Τότο για το καπέλο του, για τη σμισμένη του σάκα, για το θείο του τον απατεώνα κι αφού αυτός μας είχε βρίσει χίλιες φορές και βάλει, μας είχε βγάλει άλλες τόσες τη γλώσσα κι είχε απειλήσει, δείχνοντάς μας τις γροθιές του, ότι θα μας έριχνε στο χώμα να φάμε λάσπη, είχαμε πια βαρεθεί και καθόμασταν κατσουφιασμένοι με κολλημένες τις μύτες μας στα τζάμια να χαζεύουμε τη νερένια κουρτίνα. Τότε κάποιος είχε μια πολύ καλή ιδέα, νομίζω πως ήταν ο Ματία – αλλά, τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, δύσκολο να ήταν αυτός, γιατί όλο βλακειές λέει! Η ιδέα ήταν να μετράει ο καθένας μας πόσες στάλες έπεφταν στο τζάμι που είχε μπροστά του. Όποιος μάζευε τις περισσότερες στο τζάμι του, θα ήταν ο νικητής. Αρχικά

μας είχε αρέσει πολύ η ιδέα κι είχαμε πέσει με τα μούτρα στο μέτρημα.

- Εκατό.
- Εκατόν μία.
- Εκατόν είκοσι.
- Διακόσιες.
- Σιγά, ρε. Πότε έφτασες στο διακόσια!
- Έφτασα.
- Ψεύτη!
- Ποιον είπες ψεύτη, ρε;
- Εκατόν πενήντα έξι!
- Εσένα είπα ψεύτη, ρε απατεώνα.

05

- Εκατόν εξήντα εφτά!
- Σκάστε γιατί με μπερδεύετε!
- Εσύ να σκάσεις!
- Ίσως να ήταν η βροχή κι η μελαγχολία...

- Τετρακόσιες!
- ...ίσως η πείνα κι η ανία...
- Πεντακόσιες!

...πάντως για ώρα πολλή καθόμασταν με τις μύτες κολλημένες στο τζάμι και μετρούσαμε αδιάκοπα.

- Εφτακόσιες!... Ουφ!

Είχαμε συμφωνήσει να μη μετράμε δυνατά παρά μόνο όταν φτάναμε στις εκατοντάδες. Κι είχαμε σιωπηλά αποδεχτεί ότι θα ήμασταν τίμοι κι ειλικρινείς.

- Χίλιες!
- Ναι, καλά. Σε πιστέψαμε τώρα!
- Αλήθεια λέω.
- Άσε, ρε!
- Ό,τι και να λέτε εσείς, εγώ νίκησα!
- Ποιος το λέει;
- Εγώ το λέω. Αφού είπαμε... όποιος φτάσει πρώτος στα χίλια.

- Πότε το 'παμε; Εγώ δε θυμάμαι κάτι τέτοιο.
- Α, ρε, ζαβολιάρη.

Σε άλλη περίπτωση θα είχαμε πιαστεί στα χέρια, αλλά ήταν ακριβώς εκείνη τη στιγμή που η Ραλλού είπε θλιμμένα, αλλά πολύ σοβαρά, την καταπληκτική κι απίστευτη φράση που, όπως αποδείχτηκε αργότερα, έμελλε ν' αλλάξει τη ζωή μου· ότι δηλαδή είχε δει έναν άγγελο να πέφτει στη γη παρασυρμένο από τη βροχή.

Το προτελευταίο σκαλοπάτι

της Ζωρζ Σαρή

06

Αυτό κι αν είναι είδηση! Το τελευταίο βιβλίο της Ζωρζ Σαρή κυκλοφόρησε πρόσφατα! Η όμορφη ιστορία της παιδικής και εφηβικής της ηλικίας ξεδιπλώνεται στις σελίδες του σχεδόν αυτοβιογραφικού **Το προτελευταίο σκαλοπάτι**.

Μας ταξιδεύει στους 2 προηγούμενους αιώνες, σε 4 διαφορετικές χώρες και 3 ηπείρους. Οι προσωπικές ιστορίες των παππούδων και των γονιών της ξεδιπλώνονται με τη μορφή

μικρών προσωπικών επιστολών. Είναι όμως ολοζώντανες, κι ας έχει πια κιτρινίσει το χαρτί που τις φιλοξενεί. Σενεγάλη. Η όμορφη αφρικανική χώρα της γιαγιάς της, Ελένης, και της μητέρας της. Παρίσι. Η πόλη που επηρέαζε όσο καμιά άλλη τη σκέψη στις αρχές του 20ού αιώνα και όπου σπούδασαν ο πατέρας και η μητέρα της. Κωνσταντινούπολη. Τα πρώτα ευτυχισμένα χρόνια της κοινής ζωής των γονιών της. Αϊβαλί. Η γενέθλια γη του πατέρα της. Αθήνα. Η πόλη που γεννήθηκε και μεγάλωσε η Ζωρζ Σαρή και οι αδερφές της. Αρκανσόν. Ο παράδεισος των καλοκαιρινών διακοπών της παιδικής τους ηλικίας. Κυρίαρχη φιγούρα και πρωταγωνίστρια, θα έλεγα, του βιβλίου η γλυκιά της μητέρα, η Έμμα. Μια υπέροχη αναδρομή σε μια εποχή που έχει πια χαθεί, γραμμένη με το ζωντανό ύφος μιας αειθαλούς συγγραφέα. Ένα μοντέρνο βιβλίο για μια περασμένη εποχή, που εμένα τουλάχιστον μου αποκάλυψε μια μεγάλη αλήθεια... Όσα χρόνια κι αν περάσουν η κυρία Ζωρζ Σαρή δε θα σταματήσει ποτέ να μας εκπλήσσει με την αμεσότητα του λόγου της και την ειλικρίνεια της γραφής της.

Βέρα

(και μεγάλη θαυμάστρια της κ. Σαρή!)

ΜΥΘΟΙ ΤΩΝ ΟΤΟΡΙ

Το τελευταίο βιβλίο: *Η βραχνή φωνή του ερωδιού*

Τους *Μύθους των Οτόρι* τους πρωτογνωρίσαμε χρόνια πριν, με το εκπληκτικό πρώτο βιβλίο της σειράς, την *Παγίδα των αηδονιών*. Και κολλήσαμε. Η καταγιστική δράση, οι ανατροπές, οι εξαιρετικές περιγραφές ενός τόπου εξωτικού και μαγευτικού, η αφήγηση που ρέει σαν δροσερό ρυάκι σε ανθισμένο γιαπωνέζικο κήπο μάς έκαναν φανατικούς αναγνώστες των Μύθων των Οτόρι. Έτσι, παρακολουθήσαμε τις περιπέτειες των πρωταγωνιστών, του Τακέο και της Κασεντέ, και στα επόμενα

07

μεγαλειώδη δημιουργήματα της Λίαν Χερν: *Με το γρασίδι για προσκέφαλο* και *Το λαμπρό φεγγάρι*. Και σήμερα, με μεγάλη χαρά, πήραμε στα χέρια μας τη *Βραχνή φωνή του ερωδιού*, το τέταρτο επιλογικό βιβλίο της επικής σειράς. Στο βιβλίο αυτό ο άρχοντας Οτόρι Τακέο και η σύζυγός του Κασεντέ, έπειτα από χρόνια πολέμων, πείνας, αναξιόπιστων συμμαχιών, θανάσιμων κινδύνων, έχουν επιτέλους καταφέρει να ενώσουν τις Τρεις Χώρες και απολαμβάνουν ειρήνη και ευημερία μαζί με τις τρεις πανέμορφες και χαρισματικές κόρες τους. Όμως η ευτυχία τους δε μέλλει να κρατήσει για πολύ. Η απόπειρα δολοφονίας της Κασεντέ από μια οικογένεια αποστατών της Φυλής και το ύποπτο ενδιαφέρον του αυτοκράτορα των Εννιά Νησιών για τη γη των Οτόρι ταραίζουν το οικοδόμημα που με τόσο κόπο και θυσίες θεμελίωσαν ο Τακέο και η Κασεντέ. Επιπλέον, οι ξένοι που έχουν αρχίσει να καταφτάνουν στις ακτές κουβαλούν μαζί τους νέα ήθη, νέες λατρείες και νέα όπλα. Και το σπουδαιότερο, ο άρχοντας Τακέο βασανίζεται αδιάκοπα από μια σκοτεινή προφητεία που λέει ότι θα βρει το θάνατο από το χέρι του γιου του. Μόνο που ο Τακέο και η Κασεντέ δεν έχουν γιους... Μμμ... Απ' ό,τι φαίνεται, το φινάλε των Μύθων των Οτόρι θα είναι αντάξιο αν όχι καλύτερο των προηγούμενων. Σας αφήνουμε για να ριχτούμε στο διάβασμα!

ΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΜΗΝΙΚΟΥ

ΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ, ΦΙΛΑΡΑΚΙΑ ΜΟΥ!

Τι κάνετε; Πώς τα περνάτε; Ελπίζω καλά. Άλλωστε, οι γιορτές φτάνουν, οπότε θα έχετε την ευκαιρία να ξεφύγετε λίγο από τις σκοτούρες της καθημερινότητας. Η αλήθεια είναι πως κι εγώ περιμένω πώς και πώς αυτές τις γιορτές, αφού οι δύο τελευταίοι μήνες στη δουλειά ήταν πολύ φορτωμένοι. Κι έτσι, δε βίλεψα την ώρα για να... χαλαρώσω.

Αλλά ας περάσουμε στις προτάσεις μου για αυτό το τεύχος. Και θα ξεκινήσω, όπως πάντα, με βιβλία. Αυτή τη φορά θα κινηθώ σε πιο... hi-tech μονοπάτια, καθώς θα σας μιλήσω για ένα βιβλίο αφιερωμένο στην τεχνολογία του μέλλοντος (αλλά και του παρόντος), δηλαδή στους υπολογιστές. Αυτή θα είναι και η μοναδική μου πρόταση, αλλά πιστέψτε με, κάνει για... δέκα!

Ο λόγος για το βιβλίο **Γενιά Xnet** του **Κόρυ Ντοκτορού** (μετάφραση: Ισιδώρα Γενούζου). Ένα βιβλίο με πολύ γρήγορους ρυθμούς, που δε θα θέλετε ν' αφήσετε από τα χέρια σας! Ένα εκπαιδευτικό μυθιστόρημα για τις προσωπικές ελευθερίες και το θετικό πολιτικό ακτιβισμό στην ψηφιακή εποχή μας. Η υπόθεση έχει περίπου ως εξής: «Ο Marcus ή "M1key" ή "w1n5t0n" είναι μόλις δεκαεπτά χρόνων, αλλά πιστεύει πως γνωρίζει ήδη πώς δουλεύει το σύστημα – αλλά και πώς μπορεί να το εκμεταλλευτεί. Έξυπνος, γρήγορος και γνώστης των μεθόδων του διαδικτυακού κόσμου, δε δυσκολεύεται να ξεγελάει τα αδιάκριτα αλλά αδέξια συστήματα επιτήρησης του λυκείου του. Τα πάντα όμως αλλάζουν όταν αυτός και οι φίλοι του την κοπανάνε μια μέρα απ' το σχολείο και βρίσκονται μπλεγμένοι στα επακόλουθα μιας μεγάλης τρομοκρατικής επίθεσης στην καρδιά του Σαν Φρανσίσκο. Στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή, ο Marcus και η ομάδα του συλλαμβάνονται από

το Υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας (DHS) και, πριν ακόμα συνειδητοποιήσουν τι έχει συμβεί, βρίσκονται σε μια μυστική φυλακή όπου ανακρίνονται ανελέητα για μέρες. Όταν τελικά η DHS

αποφασίζει να τους απελευθερώσει, ο Marcus ανακαλύπτει ότι η πόλη του έχει μετατραπεί σε μια αστυνομικρατούμενη πολιτεία, όπου κάθε πολίτης αντιμετωπίζεται σαν υποψήφιος τρομοκράτης. Γνωρίζει πολύ καλά ότι κανένας δεν πρόκειται να πιστέψει την ιστορία του και αυτό δεν του αφήνει άλλη επιλογή από το να προσπαθήσει να "ρίξει" μόνος του το Υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας. Μπορεί άραγε ένας έφηβος χάκερ να τα βάλει με μια κυβέρνηση εκτός ελέγχου; Ίσως, αλλά μόνο αν είναι πραγματικά προσεκτικός... και πολύ, πολύ έξυπνος...».

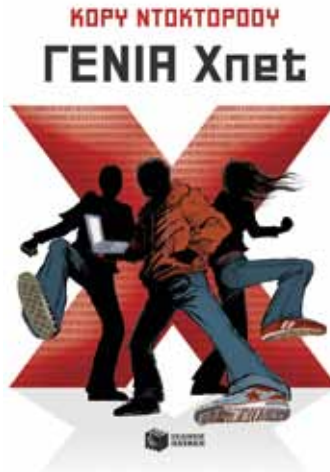
Νομίζω ότι ήδη θα θέλετε να μάθετε τη συνέχεια!

Ας δούμε όμως και τι έχουν πει για το βιβλίο αυτό και κάποιοι άνθρωποι ειδικότεροι από εμάς στην τεχνολογία των ηλεκτρονικών υπολογιστών:

«**Μια συναρπαστική ιστορία για την επανάσταση των κομπιουτεράδων**» (Scott Westerfeld, συγγραφέας της τριλογίας «Uglies, Pretties και Specials»).

«**Τρομακτικά ρεαλιστικό... Γεμάτο δράση, με ιστορίες θάρρους, τεχνολογίας και ψηφιακής ανυπακοής, σαν να 'ταν η δημόσια διαμαρτυρία των απανταχού εραστών της τεχνολογίας**» (Andrew «Bunnie» Huang, συγγραφέας του *Hacking the X-box*).

«**Το Γενιά Xnet είναι ένα εξαφρετικό μυθιστόρημα με τολμηρή επιχειρηματολογία: Η γενιά του χάκινγκ και των παιχνιδιών μπορεί να αποδειχθεί η μεγαλύτερη ελπίδα της χώρας μας για το μέλλον**» (Jane McGonigal, σχεδιαστής του παιχνιδιού εναλλακτικής πραγματικότητας «I Love Bees»).

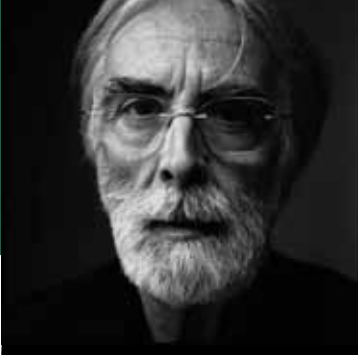
«Έχει να κάνει με το να μεγαλώνεις στο κοντινό μέλλον και με το να είσαι εγκεφαλικά εξαρτημένος από το χάκιγκγκ – πάνω απ' όλα όμως έχει να κάνει με το να κοιτάς τον κόσμο και να αναρωτιέσαι τι μπορείς να κάνεις για αυτόν. Απλώς, δεν μπορούσα να το αφήσω από τα χέρια μου» (Jo Walton, συγγραφέας του *Farthing*).
 «Ένα σπουδαίο βιβλίο» (Ray Ozzie, αρχισχεδιαστής λογισμικού της Microsoft).

Τι παραπάνω να πει κανείς;

ΠΕΡΝΑΩ ΛΟΙΠΟΝ ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΟΥ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ.

Η ταινία που έχω να σας προτείνω είναι το εξαιρετικό **«Η λευκή κορδέλλα»** του **Μίκαελ Χάνεκε**. Πρόκειται για μια ταινία «γροθιά στο στομάχι», που προσωπικά εμένα με άφησε άφωνο! Δεν πρέπει για κανένα λόγο να τη χάσετε! Η υπόθεση έχει περίπου ως εξής:

«Μια ομάδα παιδιών, οι οικογένειές τους, ο πάστορας, ο δάσκαλος, ο γιατρός, βρίσκονται όλοι στο επίκεντρο. Όμως, ανεξήγητα περιστατικά συμβαίνουν, κάτι σαν μια απροσδιόριστη τιμωρία, αναστατώνοντας τη ροή της καθημερινότητάς τους. Ποιος βρίσκεται πίσω από όλα αυτά; Η ταινία αντιπροσωπεύει έναν ευφυή, σύνθετο στοχασμό πάνω στη γέννηση της βίας και την παρακμιακή πορεία της κοινωνίας, στις παρυφές του πολέμου

που άλλαξε το γεωγραφικό και ανθρώπινο χάρτη». Εξαιρετικό!

ΚΑΙ ΚΛΕΙΝΩ ΜΕ ΜΟΥΣΙΚΗ. Αυτή τη φορά θα κινηθώ σε πιο... έντεχνους ρυθμούς. Μια τραγουδίστρια που ακολουθεί σταθερά ανοδική πορεία τα τελευταία χρόνια είναι η **Νατάσσα Μποφίλιου**.

Η εξαιρετική φωνή και οι δυνατές ερμηνείες της την έχουν καθιερώσει και ήδη έχει αποκτήσει ένα φανατικό κοινό. Η τελευταία της δουλειά ήταν το **«Τρία μυστικά»**. Ο δίσκος περιλαμβάνει τρία εξαιρετικά κομμάτια, με κορυφαίο για μένα το **«Κοίτα, εγώ»**. Και αν θέλετε κι άλλη... Νατάσσα, μπορείτε να ψάξετε και τις προηγούμενες δουλειές της, το **«Μέχρι το τέλος»** και το **«Εκατό μικρές ανάσες»**. Όλα σε στίχους Γεράσιμου Ευαγγελίτου και μουσική Θέμη Καραμουρατίδη.

Κάπου εδώ όμως θα πρέπει να σας αφήσω, φίλοι μου. Μέχρι την επόμενη φορά που θα τα ξαναπούμε, να είστε καλά. Κι εύχομαι να περάσετε πανέμορφα την περίοδο των εορτών. **Εισ το επανιδείν!**

Η Τρίτη Ευχή

της Χαράς Γιαννακοπούλου

Ο Big Brother το έσκασε από το στούντιο και κυκλοφορεί ελεύθερος στους δρόμους. Οι κάμερες κυκλοφορίας είναι εκεί για να παρακολουθούν όχι την κυκλοφορία αλλά τους πολίτες. Οι παίκτες και του πιο χαζού ριάλιτι στον κόσμο είναι ευφύεστατοι και πολύ ενδιαφέροντες. Η ζωή στην πιο τέλεια πόλη του κόσμου έχει ένα τεράστιο ψεγάδι: είναι απύθμενα αποβλακωτική! Αυτά συμβαίνουν στην *Τρίτη Ευχή*. Την πόλη-πρότυπο, όπου τα πάντα είναι τέλεια. Αλλά μιλάμε για υπερβολικά τέλεια! Ο

καιρός είναι πάντα τέλειος. Όλα τα σπίτια είναι σαν να βγήκαν από αμερικανική ταινία με κήπους και γκαζόν, τέλεια και αυτά. Όλοι διαθέτουν την τελευταία λέξη της τεχνολογίας και τη χειρίζονται επίσης τέλεια. Το σχολείο είναι προσαρμοσμένο στις ανάγκες και τις δεξιότητες του κάθε μαθητή. Όλοι μοιάζουν να ζουν την τέλεια ζωή στην τέλεια πόλη. Ή μήπως τελικά όλοι μοιάζουν με ρομπότ; Ο δεκαεξάχρονος Ερμής (ναι, έχει και τέλαιο όνομα) μετακομίζει στην Τρίτη Ευχή. Και αντί απλώς να αναφωνήσει «Τέλεια!», φρικόρει τελείως! Γιατί μοιάζει να παίζει στο «Big Brother» χωρίς τη θέλησή του. Γιατί η πόλη στην οποία μόλις μετακόμισε μοιάζει περισσότερο με πολυτελές στρατόπεδο συγκέντρωσης παρά με νορμάλ πόλη. Γιατί όλα είναι άψογα, αλλά κανείς δε μοιάζει να έχει πραγματικά ελεύθερη βούληση ή να νιώθει ευτυχισμένος. Μοιάζει, δηλαδή, σαν να ζει στην πόλη-πείραμα ενός μεταμοντέρνου Χίτλερ και να είναι ο μόνος που το καταλαβαίνει. Ίσως όχι ακριβώς ο μόνος, αλλά ο ένας από τους δύο φυσιολογικούς κατοίκους της. Η άλλη είναι η Λαίδη. Η κόρη του πρωθυπουργού...

Άρπς και Βέρα

Η πόδη δεγόταν Τρίτη Ευχή και ήταν φρέσκια. Όταν δέμε φρέσκια, εννοούμε «του κουτιού», σαν τούρτα σοκολάτα που σου σπάει τη μύτη και κάνει τα σάδια σου να τρέχουν ακατάσχετα στο σαγόνι σου με το που ξεσκίσεις την κορδέλα και ανοίγεις το κουτί του ζαχαροπλάστειου. Ήταν ηδιόδοустη δεσ και χειμώνας δεν κατοικούσε ποτέ εκεί, ήταν μικρή, ήταν πεντακάδαρη, ήταν περιποιημένη, πράσινη, καδοκουρεμένη, φρεσκοζυριμένη, καδοσιδερωμένη, χαμογεδαστή, αστραφτερή, ποδύχρωμη, ήσυχη... Με δήγα δόγια ήταν ΑΦΥΣΙΚΗ.

Ο Ερμής, ο μπαμπάς του (ο Αδκιβιάδης) και η Λίδα (η μητριά του Ερμή, που ο ίδιος αποκαλεί Μπάμια) στο χιδιοφορτωμένο καινούριο αυτοκίνητο που τους έχει παραχωρήσει το Υπουργείο, καταφθάνουν στην είσοδο της πόδης. Έχουν καβαδήσει βοννά και βοννά, έχουν διασχίσει γέφυρες, έχουν περάσει μέσα από καταπράσινα διβάδια και ατέδειωτους αυτοκινητόδρομους. Και ο Ερμής έχει σκυδοβαρεθεί, έχει μουτρώσει και είναι απύδμενα διδιμμένος. Άφησε πίσω τους φίδους του και τη γειτονιά, στην πόδη που πάντα του άρεσε τόσο ποδύ. Υπέμεινε ώρες οδόκδηρες ακατάσχετης ανόητης φθναρίας εκ μέρους της Μπάμιας που, παρέα με το βουητό του ανέμου, την ταχύτητα και το δόρυβο του αυτοκινήτου, δεν έδεγε να βουδώσει το στόμα της που, συντονισμένο με τα χέρια, ανοιγόκδεινε φτύνοντας ανεδέητα ενδοουσιώδεις βδαικείες, οι οποίες με τη σειρά τους έκαναν γκεδ στα παράδυρα και επέστρεφαν μεγεδυμένες στα ταδαίπωρα αυτάκια του. Βαριόταν, νύσταζε, κατουριόταν, πεινούσε, είχε πιαστεί, το στόμα του είχε ξεραθεί, δρηνούσε τη χαμιένη του παιδική ηδικία που άφησε κάπου τριακόσια χιδιόμετρα πίσω και ήδεδε να ανοίξει το κάδισμα να τον καταπιεί. Αδδά σύντομα δα έφταναν. Είχαν ήδη περάσει την πρώτη πινακίδα που τους συμβούδευε να μη χάσουν τη στροφή στα πεντακόσια μέτρα. Τα πεντακόσια μέτρα πέρασαν, τη στροφή για «Τ.Ε.», όπως έδεγε η πινακίδα, δεν την έχασαν, χώδηκαν στο γεμάτο παράζενες στροφές τούνει στο ολοίο οδηγούσε και όταν ύστερα από κάμπουσα απεδπιτοτικά ημισκόταδα έφτασαν στην άδδη άκρη του, αντίκρισαν για πρώτη φορά τη νέα τους κατοικία. Απδωνόταν ηδιόδοустη κάτω από τα πόδια και τις ρόδες τους σαν σκηνικό του Χόδδλγουντ, μικρή, πεντακάδαρη, περιποιημένη, πράσινη και τα δουλτά. Η Μπάμια από μπροστά άρχισε να χοροπηδάει στο κάδισμα και να χειροκροτεί σαν εκπαιδευμένη φώκια που δα έκανε τα πάντα για μια σαρδεδίτσα. Ο Αδκιβιάδης χαμογέδασε διακριτικά κάτω από το μουτάκι του. Και ο Ερμής απδώς ζέρασε. Ποδύ δα ήδεδε να το είχε κάνει επίτηδες, αδδά αν το είχε κάνει επίτηδες δα είχε επιδέξει προσεκτικά το στόχο του, ώστε να μην πατήσει αργότερα για πρώτη φορά το πόδι του στο νέο του υπηνοδωμάτιο με ένα παπούτσι γεμάτο υποδείμματα χρεσινού οάντουιτς με τόνο.

Ο κλέφτης μάγος

της Σάρα Πρίνιας

12

Είμαι ο Κόνδωρ, ή Κον για συντομία. Είμαι ένας κοινός κλέφτης, που όμως απ' ό,τι φαίνεται σύντομα θα είμαι κάτι παραπάνω: ένας κλέφτης μάγος. Η ιστορία μου ξεκινά τη σκοτεινή βραδιά που πήγα κι έκλεψα το μαγικόλιθο ενός μάγου μην ξέροντας τι είναι και μην ξέροντας πως, αν απλωσω χέρι πάνω του, μπορεί και να πεθάνω. Όμως δεν πέθανα κι ο κάτοχος του μαγικόλιθου, ο περίφημος μάγος Νέβερν Φλίνγκκλιν, ενδιαφέρθηκε για μένα – είναι σπάνιο, μοναδικό όπως μου είπε, το φαινόμενο ν' αγγίζει

κάποιος το μαγικόλιθο ενός μάγου και να μην παθαίνει μεγάλο κακό. Εγώ, από την άλλη μεριά, ενδιαφέρθηκα και για το μάγο και για την προοπτική να τρώω κάθε μέρα ζεστό φαΐ, κι έτσι τον ακολούθησα υπάκουα, σαν ήσυχο γατί, στη Γαλήνη. Η Γαλήνη, το πατρικό σπίτι του Νέβερν, βρίσκεται πάνω σε ένα νησί στον ποταμό που διασχίζει την πόλη μας, το Γουέλλημετ. Ξέχασα να σας πω πως το Γουέλλημετ βρίσκεται αντιμέτωπο με ένα τεράστιο πρόβλημα. Τα επίπεδα μαγείας πέφτουν συνεχώς κι αυτό σημαίνει πως μπορεί να κινδυνεύει. Η πόλη, η μαγεία και όλοι εμείς. Γι' αυτό ακριβώς κι επέστρεψε ο Νέβερν, που έλειπε χρόνια εξόριστος από το Γουέλλημετ. Για να ανακαλύψει τι είναι αυτό που ρίχνει τα επίπεδα μαγείας. Κι εγώ, ως αεικίνητο κλεφτρόνι που του αρέσει να χώνει παντού τη μύτη του, θα του φαινόμουν χρήσιμος. Έτσι, βρέθηκα βαθιά στη δίνη των γεγονότων, τόσο βαθιά, που δε θα μπορούσε κανείς να το φανταστεί για έναν ασήμαντο κλεφτρόνιο σαν κι εμένα. Ούτε ο Νέβερν, ούτε η Δούκισσα, ούτε οι άλλοι μάγιστροι. Ούτε καν εγώ ο ίδιος...

Ξεγαριστές πόλεις του πλανήτη

Φίλες και φίλοι Βιβλιοφάγοι, από το προηγούμενο τεύχος της *Χάρτινης Πλατείας* ξεκινήσαμε ένα αφιέρωμα σε πόλεις με ιδιαίτερη κουλτούρα και... καλλιτεχνικές (κυρίως μουσικές) ανησυχίες. Πρώτος σταθμός του ταξιδιού το Μάντσεστερ στη Μεγάλη Βρετανία.

Πόλη: **Μέριδα**

Χερσόνησος: **Γουκατάν**

Χώρα: **Μεξικό**

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ και αφιέρωμα της χριστουγεννιάτικης *Χάρτινης Πλατείας* η Μέριδα! Ποια από όλες όμως; Διότι υπάρχουν 4 Μέριδες στον πλανήτη: στην Ισπανία, στις Ηνωμένες Πολιτείες, στη Βενεζουέλα και... Χωρίς δεύτερη σκέψη η επιλογή μας είναι η πιο χαρούμενη απ' όλες. Απογειωνόμαστε με προορισμό την πιο αγαπημένη Μέριδα...

ΜΕΡΙΔΑ

ή όταν η χαρά συνάντησε τη ζωή και ζήσανε αυτές καδά και όσοι την επισκέφτηκαν ακόμα καλύτερα!

...την πρωτεύουσα της Επαρχίας Γιουκατάν στο νότιο άκρο του Μεξικού! Και προσγειωνόμαστε στην Plaza Major ή Plaza Independencia! Στην κεντρική πλατεία δηλαδή, ή πλατεία Ανεξαρτησίας, ακριβώς στο κέντρο της πόλης. Γύρω της δεν μπορούν να μη μας τραβήξουν την προσοχή υπέροχα γοθικά κτίρια που καμαρώνουν σαν σπάνια πετράδια κάτω από τον αστραφερό μεξικάνικο ουρανό. Οι κονκισταδόρ, οι κατακτητές Ισπανοί, αποίκισαν από πολύ νωρίς αυτή την ξεχωριστή πόλη και σημαντικό θεραπευτικό κέντρο των Μάγιας. Ο μύθος λέει ότι η Μέριδα είναι η πιο παλιά και αδιάληπτα κατοικημένη πόλη της Αμερικής. Έχτισαν στο κέντρο της έναν επιβλητικό καθεδρικό ναό (του Σαν Ιντελφόνσο), με πέτρες από κάποιο παλαιότερο ναό

των Μάγιας, και πολλά και επιβλητικά κτίρια, διοικητήρια και παλάτια. Σήμερα δίπλα στο ναό του Σαν Ιντελφόνσο στεγάζεται το υπέροχο μουσείο μοντέρνας τέχνης MACAY, που παλιά ήταν η κατοικία του Αρχιεπισκόπου και κομμάτι του ναού. Σήμερα στεγάζει μια σημαντική συλλογή ζωγραφικών και πολλές περιοδικές εκθέσεις.

Στη Μέριδα όμως δε χρειάζεται να μπει κανείς σε μουσεία για να απολαύσει την τέχνη. Το μόνο που έχει να κάνει είναι βόλτες στους δρόμους. Ακόμα και οι πινακίδες των οδών στους τοίχους της πόλης απεικονίζουν με ζωγραφιές τις οδούς. Για παράδειγμα, στην οδό που βρίσκεται το θέατρο η πινακίδα έχει ζωγραφισμένο ένα θέατρο, φυσικά. Πολύ συχνά όμως οι δρόμοι έχουν για ονόματα

μόνο αριθμούς και αυτό γιατί οι Μεριδιάνοι τους προηγούμενους αιώνες δεν ήξεραν να διαβάζουν, αλλά έπρεπε να βρίσκουν εύκολα το δρόμο τους! Δεν ήρθαμε όμως στη Μέριδα μόνο για βόλτες. Ήρθαμε και για πάρτι! Ή, πιο σωστά, για φιέστες!

ΟΠΟΙΑ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΝ ΒΡΕΘΕΙΣ ΣΤΗ ΜΕΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΣΤΗ ΜΕΡΑ ΓΙΑ ΦΙΕΣΤΑ!

Ο δήμος της Μέριδας είχε μια πολύ καλή ιδέα. Να χρηματοδοτεί και να προσφέρει δωρεάν, σε όλους τους κατοίκους της πόλης, αλλά και στους επισκέπτες της, μπάντες που παίζουν μουσική ζωντανά στους δρόμους, στις πλατείες και σε υπαίθριες γιορτές. Με άλλα λόγια, όποια μέρα και αν βρεθείς στη Μέριδα είσαι στο σωστό μέρος για πάρτι στο δρόμο! Τέτοιες καλές ιδέες να είχαν και

μερικοί Έλληνες δήμαρχοι δε θα ήταν καθόλου άσχημα!
Το εβδομαδιαίο πρόγραμμα της Μέριδας (μήπως και εμπνευστούν) είναι το ακόλουθο:

ΚΥΡΙΑΚΗ

Domingo en Merida

Σε διάφορες κεντρικές πλατείες στήνονται υπαίθρια παζάρια, όπου μπορεί κανείς να αγοράσει από τάκος και τσιγιές μέχρι κοσμήματα ή αντίκες. Ακόμη, διοργανώνονται τοπικοί χοροί στο Δημαρχείο και στις πλατείες με ζωντανή μουσική, κωμικές παραστάσεις και μουσική marimba.

ΔΕΥΤΕΡΑ

Παραστάσεις με τοπικά συγκροτήματα και ζωντανή μουσική στο χώρο του Δημαρχείου.

ΤΡΙΤΗ

Ζωντανή μουσική από μπάντες και χορός για όλους στο πάρκο Σαντιάγκο.

Ακόμη, κλασική κιθάρα και μπαλάντες στο πολιτιστικό κέντρο της Μέριδας, το Olimpo.

ΤΕΤΑΡΤΗ

Φοιτηρικά μπαλέτα στο θέατρο Contreras, θεατρικά δρώμενα και μουσική στο πολιτιστικό κέντρο της πόλης και την τελευταία Τετάρτη του μήνα κονσέρτα τοπικής μουσικής στο Μουσείο Τραγουδιού του Γουκατάν!

ΠΕΜΠΤΗ

Πάρκο Σάντα Λουσία. Τοπικοί χοροί, μουσική και μικρά θεατρικά έργα ζωντανά.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Πανεπιστήμιο του Γουκατάν. Παραστάσεις τοπικής και φοιτητορικής μουσικής.

ΣΑΒΒΑΤΟ

Η μεγάλη φιάστα! Οι δρόμοι γύρω από την πλατεία στην καρδιά της πόλης κλείνουν για τα αυτοκίνητα και ανοίγουν για τους χορευτές και τις live ορχήστρες! Η Noche Mexicana (Μεξικάνικη Βραδιά) έχει την τιμητική της. Φαγητό, μουσική, ζωντανές παραστάσεις και χορός όλη τη νύχτα.

Κορυφαία στιγμή; Τι άλλο... οι μπάντες των Μαριάτσι!

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΡΙΔΑ

www.wikipedia.com

www.moon.com/destinations/cancun-yucatan

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΟΦΑΓΟΥΣ

(Μην ξεχνάτε την κάρτα των Βιβλιοφάγων)

TECHNOKIDS TECHNOPLUS

25ης Μαρτίου 12, Ταύρος
40 Κέντρα σε όλη την Ελλάδα
τηλ.: 801.11.25.425, 210.48.11.260
www.technokids.gr

Το πρόγραμμα σπουδών των **TECHNOKIDS** συντάσσεται και μελετάται από παιδαγωγούς εξειδικευμένους στην πληροφορική, με σκοπό να συνδυαστούν η μάθηση και η γνώση με τη δημιουργική απασχόληση. Η διδασκαλία γίνεται αποκλειστικά από παιδαγωγούς με εξειδίκευση στην πληροφορική. Το πρόγραμμα των **TECHNOKIDS** μπορούν να παρακολουθήσουν παιδιά από 4 έως 18 ετών.

10% έκπτωση στα προγράμματα **TECHNOKIDS**

οι Βιβλιοφάγοι

Όρεξη να 'χεις!

Παιδικό Μουσείο

Κυδαθηναίων 14, Πλάκα
τηλ.: 210.33.12.995-7

10% έκπτωση σε όλες τις αγορές στο Πανκιδιοπωλείο του Παιδικού Μουσείου.
5% έκπτωση σε κάθε παιδί που επιθυμεί να γιορτάσει τα γενέθλιά του ή τη γιορτή του με ένα διαφορετικό τρόπο στο Παιδικό Μουσείο.
Ειδική προσφορά (6,00€) για κάθε συμμετοχή στα Αφιέρωμάτα του Παιδικού Μουσείου.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ ΕΙΜΑΙ Η ΝΙΚΟΛΙΝΑ ΚΑΙ ΕΙΜΑΙ 13 ΧΡΟΝΩΝ. ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ ΠΟΛΥ ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΝΙΚΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ. ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩ ΚΙ ΕΓΩ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ ΚΑΙ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕ ΠΟΛΥ. ΕΙΝΑΙ ΤΟ "ΦΙ-ΓΑΜΑ-ΠΙ". ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ.

Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού

Πειραιώς 254, Ταύρος 177 78, τηλ.: 212.54.02.540 & 212.54.00.000, εσωτ. 1000, www.hellenic-cosmos.gr

Έκπτωση 10% στην είσοδο, σε όλα τα εκθέματα και στις δραστηριότητες που πραγματοποιούνται στο Πολιτιστικό Κέντρο του ΙΜΕ «Ελληνικός Κόσμος».

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΩΡΑΡΙΟ:

Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη: 9.00-16.00

Τετάρτη, Παρασκευή: 9.00-19.00

Κυριακή: 11.00-15.00

Σάββατο: κλειστά

Στείλε μας κι εσύ τις προτάσεις σου στο xartini@patakis.gr

Μήπως δεν είσαι ακόμα ΒΙΒΛΙΟΦΑΓΟΣ;

Στείλε το κουπόνι συμμετοχής συμπληρωμένο στις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ, Παναγή Τσαθδάρη (πρώην Πειραιώς) 38, 104 37 Αθήνα, και γίνε μέλος της πιο συναρπαστικής παρέας!

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ _____

ΟΔΟΣ _____

ΑΡΙΘΜΟΣ _____

Τ.Κ. _____

ΠΟΛΗ _____

ΤΗΛΕΦΩΝΟ _____

E-MAIL _____

ΗΜ/ΝΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗΣ _____

ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΓΟΝΕΩΝ _____

κάρτινη πλατεία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ (Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ)

Παναγή Τσαθδάρη (πρώην Πειραιώς) 38, 104 37 Αθήνα, τηλ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600
fax: 210.36.50.069

Επιμέλεια ύλης: Μάνια Σωτηροπούλου, Κατερίνα Σέρβη, Πάολα Ζάγκου

Συντακτική ομάδα & συνεργάτες:

Δομήνικος Κοντολέων, Βασιλική Νίκα
Εικονογράφηση: Poly Bernatene

Σχεδιασμός: rinetta@recreate

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
Κ.Ε.Μ.Π.Α.Ε.
ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΣ
22475